

DE CATALUNYA ESTANT

L'EINA SUPREMA

11 DE SETEMBRE

Quin país el nostre! Reptar al poble és la feina miserable de la falange. Mantenir en la més afrosa indigència a la classe treballadora és la missió dels terratinents i de la burgesia. Rampinyar el fruit del treball correspon als capitalistes. Posar obstacles al progrés pertoca a la reacció tota. Beneir tot aquest bé de Déu d'ultrisme és ministeri de l'església i defensar-ho escau a l'exèrcit amb el seu generalíssim Franco. Estereotipat, si voleu, aci teniu l'ordre de la «revolució nacional».

I dins d'aquest ordre xacalià els obrers voldrien que fossim la carn morta.

Deu ésser trist adonar-se que tanta gaudança s'acaba. Adonar-se sobretot que nosaltres, la classe obrera ni volem situacions de violència ni creiem continuar callant les grans injustícies que ens fan. La política del silenci per la por ens ha fet reflexionar prou per a deduir-ne que malgrat la dictadura podem treballar eficaçment per les nostres reivindicacions socials.

Només és necessari que no actuem més en ordre dispers. Cal que els millors o els més decidits siguin els primers d'ingressar i reforçar els quadres sindicals existents i que per ells sols en la vaga del mes de Març a les fabriques i als tallers ens feren arribar les consignes i els consells escaients en aquells moments de manifestació social durant els quals la immensa majoria dels treballadors joves sense l'orientació necessària hauriem tingut d'actuar d'esma.

Aquest corrent, però, avui ja s'ha obert camí i com jo a hores d'ara ja som bon nombre dels ingressats de nou en els dignes i provats rengles de la Unió General de Treballadors.

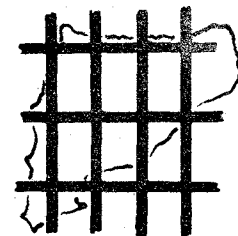
I és comprènent realitzar, que per poca cosa que hom és cregui i consideri, tan bon punt heu establert contacte amb els companys ja militants i heveu dissortegut sobre les més peremptòries necessitats de la classe treballadora, repreneu confiança i sobretot veieu ben clara la tasca que fins en aquell moment havíem deixat incumplida.

Un judici errat, fill de l'ignorància dels fogars sindicals, ens feia témer que el moviment reivindicatiu de Març el ressó i amplitud del qual fou molt gran restaria sense l'endemà. No acabavem de veure qui ni com podríem organitzar un altre vegada i encara més vigorosament una nova protesta col·lectiva contra els afamadors i contra la tirania franquista. Ara ja hem comprés, el més petit dubte ens ha abandonat, i d'una manera certa des del nostre lloc ja treballem amb entusiasme i serenitat per a catalitzar la massa treballadora entorn d'uns objectius a abastar. Objectius que són el nostre nord i la nostra propra fita i els quals no es refusaran a la nostra voluntat actuant i només duta a terme a traves i per mitjà de l'eina suprema de la gentoda obrera: la vaga.

La data de l'onze de setembre és de trista recordació pels catalans. Es el dia que els Consellers de Barcelona, després de resistir més d'un any un setge terrible que ha fet famosa i immortal la nostra ciutat entre les més heroiques del món, va haver d'adreçar aquell patètic missatge al poble en el qual entre altres veritats pregones exclamaven: «Se fa també saber que, essent l'esclavitud certa i forçosa, en obligació de sos empleus, expliquen, declaren i protesten als presents i donen testimoni als venidors que han executat les últimes exhortacions i esforços, protestant de tots els mals, ruïnes i desolacions que sobrevinguessin a nostra comuna i afligida pàtria i extermini de tots els honors i privilegis, quedant esclaus.»

Això s'esdevenia el 1714, fa dos cents quaranta quatre anys. Des d'aleshores, el poble català ha maldat i combatut per a recobrar la seva llibertat i els seus drets nacionals i, abans, cada any en la diada de l'onze de setembre, el poble en massa, en fervorosa romeria anava a depositar corones a l'estatua de Rafael de Casanoves, el Conseller en Cap de Barcelona que va caure ferit en la lluita i que juntament amb el cap de les forces catalanes Villarroel va mostrar el coratge i la decisió que dona la defensa de la causa de la pàtria sostinguda per tot el poble. L'any 1939, no solament fou suprimida aquesta manifestació de pietosa recordança, sinó que fins es va demolir l'estatua de Casanoves ubicada en el lloc que havia estat el Portal Nou, darrer baluard de la resistència catalana.

Els treballadors de Catalunya acudien en massa a aquesta manifestació pacífica que demostrava les ansies llurs de restaurar les llibertats perdudes. Avui no poden fer-ho. Han perdut aquesta expansió sentimental i reivindicadora. L'han perduda ensem que han perdut els drets i les llibertats més elementals dels treballadors, quedant esclaus, com deien els Consellers de Barcelona. Però en el cor i en l'entreniment dels nostres treballadors hi resta, com sempre, l'amor a la pàtria i l'amor a la llibertat i la decisió íntima i profunda de lluitar fins a aconseguir el triomf d'una i altra, de la llibertat i de la pàtria.

RAQUITISME CAPITALISTA

Molta gent creu, equivocadament, que Espanya és un país capitalista i els fets s'entesten a demostrar el contrari. Si fos un país capitalista no fora un país subdesenvolpat com és fins al punt de tenir una agricultura rudimentària i una indústria en bolquers. Espanya és una mena d'autocràcia, amb mixtura de plutocràcia, teocràcia, burocràcia i militarisme vegetatiu. El sentiment capitalista, empenedor, utilitari, que ha donat poder i riquesa a Europa i Amèrica, a Espanya no ha penetrat ni poc ni molt i la modesta aventura industrial de Catalunya i Euzkadi és en bona part filla de la iniciativa estrangera.

L'Institut Nacional d'Indústria que teòricament venia a omplir aquest buit industrial amb una caricatura de socialisme d'estat —com deiem dies enrera— ha volgut ésser una dida del capitalisme incipient espanyol i ha montat indústries amb grand dispendi, amb diners del comú, per a oferir-les —s'hi redituaven— al capital privat donant-li la fortuna feta.

Ja explicavem en números anteriors el cas de la ENSIDESA (Siderurgia d'Avilès) sobre la qual s'ha fet més literatura que acer i laminaci i tuberies. Com

deiem, la nova empresa volia transformar-se en societat capitalista i va llençar al mercat accions per valor de 1.500 milions de pessetes pensant que els capitalistes no deixarien escapar una magnífica i segura inversió. Resulta, però, que al cap de moltes setmanes les banques, opulentes i desbordant de capitals i de beneficis, només han pogut absorbir 450 milions de pessetes d'aqueixes preades accions, malgrat les coaccions oficials i la fofa propaganda franco-falangista.

Per tal de remeiar el fracàs, que més que un fracàs capitalista és un fracàs del règim, les banques seran autoritzades a fixar els dividends per mitjà d'una escala mòbil en funció de les reserves llurs anul·lant les limitacions legals que regeixen en aquesta matèria. Així, a canvi d'aqueixa concessió, les banques cobriran els 1.500 milions de pessetes de l'emissió de la Siderurgia d'Avilès i el joc d'inversions no corre risc de disminuir els beneficis bancaris ni de solmetre's a impostos. Es el capitalisme a la segura, el rentista parassitari que mai no exposa el diner, només el deixa amb un bon redit i absoluta garantia.

Pel restabliment de les llibertats sindicals adheriu a la Unio General de Treballadors

REALITATS DEL PARADIS FRANQUISTA

L'encariment de la vida

Els preus van pujant i els jornals no es mouen i ja no es poden fer tantes hores extraordinàries per a cobrar unes pessetes més i deixar la carcanada a la meitat de la feina. Ara s'han augmentat del 12 % les tarifes elèctriques i del 11 % par cent les tarifes ferroviàries. Diuen que els treballadors espanyols gasten poca electricitat i a penes si coneixen el ferrocarril. Però coneixen l'aigua i no poden passar sense. I en el barri de Vallecas, a les portes de Madrid, s'arriba a pagar sis pessetes per una garrafa d'aigua! Això no passa al Yemen ni a la Jordania! I no és pas que l'esplèndid servei d'aigües de Madrid, com totes les millores de la capital d'Espanya, no hagi estat pagat amb escreix per tots els espanyols. Però, així i tot, els pobres de Vallecas han de pagar sis pessetes per una garrafa d'aigua.

Perque es demostrí la natura i el caracter del règim franquista posarem l'exemple d'un país de tendències inflacionistes en qüestió de salaris i encariment de la vida. A França, el cost de la vida va augmentar d'un 15 % des de 1° de juliol del 1957 a fi de març del 1958 però els salaris han anat augmentant amb el mateix ritme o sigui de 3,15 % de juliol a octubre del 1957; de 3,84 % durant el darrer trimestre del 1957; de 3,86 % durant el primer trimestre del 1958 i de 2,42 % durant el segon trimestre. No és pas que ningú regali res als treballadors de França, però gràcies a l'acció sindical i al règim democràtic,

ningú no els pot prendre res. I cal dir que les allocacions familiars, les pensions i subsidis públics, tot, segueix el ritme de puja i res no s'estafa als treballadors ni son ells els que han de pagar la inflació i el balafi dels diners públics. Així, el treballador de França pot fer sempre una vida digna i decent i al costat del seu company de l'altra banda de la frontera resulta un potentat i un home lliure, que és el que més interessa.

L'emigració

Durant els deu primers mesos de l'any 1957 van venir a treballar a França 34.674 espanyols, 15.014 en treballs de temporada com les veremes, collita de l'arroc, etc., i 19.750 per a quedar-se definitivament a treballar a França. Gràcies a la prosperitat portada pel règim franquista, els que poden emigrar i van a treballar a altres països on, almenys, treballant poden menjar i vestir-se cosa que no aconseguen a Espanya.

AUTOMOBILS

Decididament els automòbils no s'han fet pels treballadors espanyols com no s'han fet tantes altres coses, algunes tan antigues com la carn, la llet, la mantega, el sucre, el cafè, el peix blanc, etc. i des de fa uns quants anys la fruita, els llegums i aviat el pa. La fàbrica Renault de Valladolid, que és una filial de la Renault francesa, empresa nacionalitzada i la que produeix major nombre d'automòbils a França, declara que abans de dos anys podrà produir 50.000 automòbils lleugers de sèrie, la qual producció satisfarà totes les necessitats del mercat espanyol. Ara, a més del tipus turisme de quatre cavalls, està ja montant el model *Dauphine*, molt popular a França entre la gent treballadora. El preu d'aquest vehicle popular serà de 127.186 pessetes incloent el 16 % d'impost de luxe o sigui força més del doble del que costa el mateix vehicle a França. Veïam si es trobarà un sol treballador

en tota Espanya que es pugui comprar un *Dauphine*.

La filial de la Citroen —una altra gran empresa francesa productora d'automòbils— instal·lada a Vigo, ha tret els primers vint vehicles de la seva producció espanyola i els ha enviat a Casablanca on, de segur deu haver-hi més bon mercat que a Espanya. En efecte, la xifra d'automòbils particulars que circulen al Marroc és molt superior a la d'Espanya.

Les empreses que tenen més de 500 treballadors

Segons les darreres estadístiques a Espanya hi ha 369 empreses que ocupen més de 500 treballadors. En el ram que n'hi ha més és el metal·lúrgic que en compta 117 amb 175.000 obrers. El segon és el ram textil que té 56 grans empreses amb 55.213 treballadors i el tercer el ram de la construcció que en té 43 amb 50.924 obrers i és el que té major nombre de peons o manobres. En la indústria de la pell només hi ha dues empreses de més de 500 treballadors però entre les dues compten 4.629 obrers.

El promig de les empreses de Madrid que tenen més de 500 treballadors dona 1.312 treballadors per cada empresa; el promig de Barcelona no passa de 1.149 per empresa.

Els cigrons

Els cigrons són un llegum típicament espanyol, particularment de les terres seques de Castella i Extremadura. Mai ningú no havia pensat que pogués ésser article d'exportació i molt menys d'importació car el mercat estava suficientment proveït. Doncs, bé: d'ençà que Espanya, gràcies al *Caudillo* viu en règim d'abundor, si no fossin les mils tonelades que anualment s'importen de Mèxic els espanyols no menjarien cigrons. Així i tot, no es pot pas dir que abundin i que el preu estigui a l'abast de moltes llars obreres.

Calories alimentaries

El conegut publicista Miguel Sanchez Mazas de l'Agrupació Socialista Universitària ha reunit en un fascicle dels Serveis d'Informació del Govern de la República a l'exil les dades fefaents de la subalimentació a que es troben condemnats els espanyols a causa de l'anarquia social dominant de segles i agreujada per l'actual regim totalitari. Les dades són les oficials, és a dir, les suministrades per la ONU i altres organismes internacionals, i pel que respecta a Espanya les recollides en les publicacions del Banc de Bilbao, Anuario Estadístico de España, Banc Central, Instituto de Cultura Hispànica, etc. Heus aci uns paràgrafs d'aquest conscienciós treball:

«Espanya amb 2.532 calories en el període 1952-53 figura en el número 32 de la relació, darrera de Turquia, Sud-àfrica, Rhodesia del Sud, Polònia, Itàlia, Grècia, Xipre i Egipte. Unicament tres països, entre 35, consumien menys calo-

ries que Espanya i eren Xile (2.490), Portugal (2.450) i Colòmbia (2.400), però en 1954 Espanya va consumir només 2.330 calories o sigui menys que aquests tres països, de manera que va passar a ésser el darrer de tots en el quadre de la misèria.»

Enumera després els països on el consum de calories és superior als termes reconeguts com suficients per a l'alimentació humana que són la gairebé totalitat dels països europeus i americans i esmenta els països on l'alimentació dels habitants està en dèficit de calories en les proporcions següents: Brasil, 90 calories o sigui el 3,7 %; Pakistan, 120 i 5,2 %; Xile, 150 i 5,7 %; Colòmbia, 150 i 5,0 %; Japó, 170 i 7,3 %; Espanya, 210 i 8,2 %. D'aquesta faísó Espanya té un lloc remarcable en les estadístiques vitals —com en totes les altres— resultant una vegada més confirmat el gran motiu imperial: *Espanya, una, grande y libre.*

Les condicions de vida dels treballadors milloren on el sindicalisme lliure conserva llurs prerrogatives

L'evolució dels salaris a França

Etudes statistiques d'abril-juny del 1958 porta un treball molt complet de Mme Llautard sobre l'evolució dels salaris a França en el curs dels darrers deu anys. Convé de remarcar que els salaris són teòricament més baixos de 4.44 % a províncies que a la regió parisencina denominada Zona 0 per bé que la diferència real era a primers del 1958 al voltant del 26 %. Aquest 4.44 % regeix pels minaires i altres empreses nacionalitzades com els ferrocarrils, aeronàutica, gas i electricitat, etc. en les quals el promig dels sa-

		1949	1953	1957	Gener 1958	
		Zona 0	Zona 0	Zona 0	Zona 0	Zona 44.4%
Treballador solter	Obrer	18.237	32.698	45.973	48.490	36.836
	Peó	13.702	23.932	33.663	35.509	28.858
Pare de dos fills	Obrer	26.743	44.425	59.231	62.327	49.256
	Peó	21.552	35.354	45.930	48.322	40.761
Pare amb cinc fills	Obrer	41.743	66.681	84.178	89.364	75.168
	Peó	36.552	57.110	71.177	75.359	66.673

No es poden incloure en aquests extractes d'ingressos mensuals nets dels treballadors els beneficis de les assegurances ni els avantatges de l'educació i cura sanitària i alimentícia dels infants, les

laris-hora era de 239 francs a París i de 221 a províncies pel desembre passat.

Donem a continuació un extracte breu de les taules publicades fent avinent que es tracta ací dels obrers i empleats del comerç i de la indústria a base del que se'n diu jornal mínim garantit. Les xifres que donem comprenen els ingressos nets dels treballadors per mes, en francs, és a dir, jornal mínim, prima de transport i prestacions familiars, havent deduït les cotitzacions que fan els treballadors al fons de l'assegurança social.

tres setmanes, com a mínim, de vacances pagades i rebaixa del transport, ni les vacances de dos mesos, en colònies (un mes al mar i un mes a muntanya) que gaudeixen tots els infants d'edat escolar.

ESTATS-UNITS - Exit d'una vaga

Un conflicte espectacular però d'una curta durada ha tingut lloc a les fàbriques de la Companyia FORD. La vaga provocada pel Sindicat Unificat dels Treballadors de l'Automòbil englobà 94.000 treballadors repartits entre les 85 fàbriques i tallers de la FORD.

La vaga no durà només que sis hores. La Companyia Ford havent acceptat l'establiment d'una nova convenció col·lectiva que comporta una alça general dels salaris, un augment de les pensions, una indemnitat en cas de comiat definitiu, una contribució més accentuada de la casa Ford en el pagament de les allocacions en cas d'atur forços, el pagament

La pensió als vells treballadors

La Cambra de Representants dels Estats Units acaba d'aprovar un augment del set per cent en les pensions que perceben els treballadors. D'acord amb la nova llei, la pensió de retir oscil·larà entre dollars 33 mensuals (unes 1.700 ptes), el dollars 118 (unes 6.000 ptes). Fins ara oscil·lava entre els dollars 30 i els dollars 108.50 mensuals. L'edat del retir comença a seixanta cinc anys pels homes i a seixanta dos per les dones.

d'una indemnitat de vida cara així com tota una sèrie de millores diverses.

Un fet a remarcar és de que l'acord intervingut, segons ha declarat Walter P. Reuther, President del Sindicat Americà de l'Indústria de l'Automòbil, no tindrà cap conseqüència inflacionista.

AUSTRIA - Reducció de la jornada de treball

El govern de la República federal d'Austria ha portat al Parlament un projecte de llei, que ja ha estat aprovat en primera lectura, que disposa la reducció de la setmana de treball amb completa compensació de salaris o sigui amb els mateixos ingressos pel treballador. Aquesta llei preveu la reducció de la setmana de treball a 45 hores des de 1° de gener del 1959, a 42 hores del 1° de gener del 1961 i a 40 hores del 1° de gener del 1963.

Com és natural, la Federació de Sindicats obrers austríacs C.O.B. ha col·laborat en la redacció d'aquesta nova llei i la causa dels obrers està en puixança dintre una República lliure i civilitzada. Es aquesta Federació de Sindicats austríacs C.O.B. la que va telegrafiar a Franco protestant energicament contra la brutal repressió de les vagues de Barcelona.

L'acció internacional... PROTESTA de les T.U.C angleses

Les T.U.C. de Gran Bretanya han adreçat a l'Ambaixador d'Espanya a Londres una lletra protestant contra les mesures represives exercides contra els treballadors espanyols que prengueren part a les vagues de març-abril. En l'esmentada lletra les T.U.C. demanen l'alliberació dels empresonats, la suspensió immediata de les represalies i l'instauració del dret de paraula i associació així com el restabliment de la llibertat de premsa.

de la D.G.B. alemanya

També la Presidència Federal de la Confederació Alemanya de Sindicats (D.G.B.) ha adreçat a l'Ambaixador espanyol a Bon una enèrgica protesta contra la persecució de que són objecte els treballadors espanyols. Reclama per altra part el dret de lliure associació i l'aplicació a Espanya de la declaració general dels Drets de l'Home proclamats per les Nacions Unides.

de la Federació Internacional dels Obrers del Transport

El Congrés Internacional dels Obrers del Transport suau celebrat a Amsterdam ha adoptat una resolució de protesta per les persecucions de que són víctimes els treballadors hispànics i de solidaritat envers els mateixos.

i del Sindicat Americà de Treballadors de l'Automobil

El Sindicat Americà de Treballadors de l'Indústria Automòbil ha fet pública una resolució protestant contra les persecucions de que són objecte els treballadors per part de la dictadura franquista.

...contra el franquisme

SUISSA - La jornada de treball

Més de la meitat de les fàbriques i tallers de Suïssa han adoptat la setmana de 5 dies de treball. Aquestes empreses ocupen el 57 per % dels treballadors suïssos.

CANADA - Augment de jornals

Deu mil treballadors sastres del Canadà han obtingut satisfacció a una demanda d'augment de jornals. El salari mig actual d'un obrer sastre és el de 650 frs hora (70 pessetes).

Al Canadà com arreu on les condicions de vida dels treballadors milloren no hi ha dictadura i el sindicalisme lliure i democràtic conserva totes llurs prerrogatives legals.

Redacció i Servei de Premsa :
J. Buirria, 8, rue Rigaud
Perpignan (P.-O.)

Per un reajustament dels salaris i l'establiment d'una escala mobil dels mateixos, ingresseu a la U.G.T. - C.I.O.S.L.

UNA MILLOR CONDICIO MATERIAL

Si el nostre pensament, forjat en l'acció clandestina, a la presó, a l'exili, en l'adversitat, s'orienta devers camins de superació i d'una organització més justa de la societat no per això oblidem el combat de cada dia i de cada instant; el millorament de les condicions materials i de vida dels treballadors. Condicions materials i de vida que a la nostra terra per obra

i gràcia de la dictadura franquista són reduïdes a una situació solament comparable a les dels països més endarrerits del món.

En tot el món civilitzat la condició material dels treballadors s'ha millorat sensiblement gràcies a l'acció sindical. El dret de lliure associació hi és reconegut; les jornades de 14 i 16 hores hi han estat abolides i no són només que un record del passat; el dret al repòs hi és reconegut i practicat; la protecció dels vells hi és assegurada; una reglamentació dels salaris i de condicions de treball hi és establerta; el treball de les dones i dels infants hi es protegit. Arreu menys a la nostra terra on el franquisme ha reduït al no res tots els progressos que anys i anys d'esforços i d'acció sindical havien pogut aconseguir.

Per això el nostre combat, conduït per una voluntat de justícia social que vol per a tots els homes una mateixa dignitat d'existència, s'esforça en l'hora present d'aconseguir uns avantatges d'ordre immediat que poden resumir-se en els cinc apartats següents:

1. El restabliment de les llibertats sindicals. Dret d'associació, de premsa, de paraula.
2. Un reajustament dels salaris i l'establiment d'una escala mòbil dels mateixos que assegurï el nivell de vida necessari dels treballadors i de llurs famílies.
3. Seguretat de treball i reglamentació de les condicions de comiat.
4. Defensa del dret al treball i respecte del necessari repòs, Setmana de 40 Hores.
5. Protecció efectiva dels vells i reglamentació positiva del treball de les dones i dels infants.

I la Unió General de Treballadors no dubte en declarar que farà tot el possible per aconseguir-ho malgrat el règim penitenciari i ferotjament policíac que obliga els obrers catalans a treballar en la clandestinitat per la defensa de llurs drets i per una millor vida. Per això fer i amb el concurs de totes les voluntats obreres de Catalunya, emprarà tots els mitjans al seu abast i que són reconeguts als treballadors de tots els països lliures. Mitjans que acompanyats de seny, de responsabilitat i eficiència combativa n'asseguraran el triomf.

Traducció d'una nota de Radio-Service de la C. I. O. S. L.

El Secretariat de Catalunya de la U.G.T., afiliada a la C.I.O.L. ha començat la publicació d'un periòdic en català, el «Butlletí Interior de la U.G.T.».

Es el primer periòdic sindical que es publica en llengua catalana des del final de la guerra civil espanyola el 1939 puix el general Franco ha dificultat l'ús de la llengua catalana dintre d'Espanya. Cap periòdic ni revista no pot ésser publicat en català actualment a la península. Com totes les llibertats sindicals són suprimides a Espanya l'Unió General de Treballadors té la seva direcció al Sur de França.

EL DRET A LA VIDA

Si ets treballador de la terra, obrer o funcionari, et prego examinis i meditis serenament les reflexions que a continuació exposo.

Fa 20 anys que la dictadura franquista assolí l'organització sindical lliurement constituïda pels treballadors espanyols de totes classes i professions.

Des d'aquella data has deixat d'ésser un home lliure per a convertir-te en un esclau. El salari que perceps per una jornada de treball de vuit hores no et permet viure. Per tal de donar pa als teus cal que treballis 12 o 14 hores tots els dies. La teva vida familiar i la teva vida espiritual són malmeses. No pots preocupar-te de l'educació dels teus fills car ni tan solament disposes d'un instant de lleure per parlar-hi.

No pots examinar els problemes dominants a Espanya, les derivacions dels quals sofreix també la teva classe, perquè quan arribes a casa et trobes físicament desvalgut i únicament desitjos de menjar i dormir.

Especulant amb el teu silenci, imposat per la misèria i el terror, el franquisme enriqueix a llurs partidaris i paga als seus sicaris amb el fruit del teu treball, per tal de mantenir-te privat de pa i llibertat.

Aquesta és l'estampa d'Espanya des de fa vint anys. Estampa en la qual tu apareixes com Crist crucificat envoltat de faritzeus franquistes que et vigilen.

La confirmació de tot ço que diem, pots trobar-la en les pàgines del periòdic franquista «Pueblo» (20 setembre del 1958). En l'esmentat periòdic s'afirma: «*Quienes tienen a su cargo una familia deben realizar dos o tres actividades distintas*» i afegeix: «*En esencia el español medio trabaja mucho para ganar menos de lo que merece por su trabajo*».

Tu no pots continuar éssent un esclau. Conscientment i decidida cal que t'uneixis amb els companys de la Unió General de Treballadors i plegats lluitar per aconseguir novament la jornada de vuit hores; un salari mínim de CENT pessetes per dia i els drets socials i polítics que et permetin esdevenir el que fores fins a Març del 1939, és a dir, un home lliure.

Esta en les teves mans reguanyar els teus drets, sobretot complint com compleixes millor que cap altre amb els teus deures.

La Unió General de Treballadors i la Confederació Internacional de Sindicats Lliures estan incondicionalment al teu costat per ajudar-te a combatre la despòtica dictadura franquista.

per Pascual TOMAS, Secretari General de la U.G.T. a l'exili

NOMÉS 1.200.000

Són les paraules de l'arquitecte, senyor Arrese, antic secretari general de la Falange i avui ministre de la Vivienda:

«Hoy faltan todavía en España un millón doscientas mil viviendas y es indiscutible que resulta mas facil cubrir esta carencia construyendo viviendas pequeñas que grandes.»

Només 1.200.000; Només això manca. Però, vaja! Els treballadors no es poden queixar. Al ritme actual de construccions subvencionades no trigarem gaires centúries a tenir resolt el problema de l'habitatge obrera. De moment, un tant per cent esquitit podrà habitar aquesta mena d'armaris que se'n diuen *viviendas minimas* amb quatre divisions de 3x3 m i un *aseo* de dos metres quadrats. Tot

això es fa amb el bon fi d'evitar empenyes, és a dir que hi càpiga una persona sola a la vegada i per tal que els privilegiats amb aquestes habitacions modèliques no puguin gallejar massa davant dels que viuen en coves i barraques en les abundoses *bidonvilles* modernes.

Diada de SOLIDARITAT INTERNACIONAL

La Confederació Internacional d'Organitzacions Sindicals Lliures ha fixat el dia 23 d'Octubre com a data per a la celebració de la Diada de Solidaritat Internacional. Recordem que el 23 d'Octubre del 1956 el poble hongares inicià llur heroica lluita per la llibertat. Aquesta Diada de Solidaritat és organitzada cada any per tal d'ajudar a tots els que lluiten contra els poders tirànics i les forces hostils de la reacció.

ELS FRUITS DE LA SINDICACIO

Extractem d'un documentat treball de l'economista André Tiano publicat en el gran diari francès *Le Monde* del 7 de setembre del 1958 la següent estadística relativa als efectes de la sindicació sobre els salaris obrers:

	Grau de sindicació	Salari mig anual 1955
1)	Professions fortament sindicades	427.000 francs
2)	» mitjanament sindicades	422.000 »
3)	» mediocrament sindicades	371.000 »
4)	» defectuosament sindicades	345.000 »